

Miško glūdumoje gyveno
Šikšnosparniukas ir Meškėnas.
Jiedu buvo geriausi draugai.
Nors ir labai skirtingi –
Šikšnosparniukas po mišką
skraidžiodavo naktimis,
o Meškėnas lakstydavo
dienomis, – tikrai draugystei
tai buvo ne kliūtis.

Kaip ir dera geriausiems draugams,
jie visada rasko laiko nuoširdžiai
pasikalbėti ir smagiai pažaisti.

Geriausi draugai kartu švęsavo ir mėgstamiausią metų dieną. Abu jie baisiai mėgo Kalėdas! Kasmėt sulaukė pirmųjų ženklų, kad žiema jau artėja, mažyliai iš džiaugsmo nenustygdavo vietoje. Vos ant nosies galiuko pajutęs tirpstančią snaigę, Meškėnas skubėdavo pas Šikšnosparniuką garsiai šaukdamas, kad Kalėdos jau beveik ant nosies!

Dienos metu Šikšnosparniukas dažniausiai miegodavo, bet pažadintas nuostabios draugo žinios jis tuoj šokdavo iš lovelės ir mažame savo kambarėlyje apsukdavo tris džiaugsmo ratus.

Tada svajingai parimdavo
prie nediduko drevės langelio
ir atsidūsedavo: „Gal šiomet
pagaliau ir aš sulauksiu
didžiausios miško šventės?
Gal pagaliau nepramiegosiu?“

